

Arrest

nr. 132 290 van 28 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 29 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 mei 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 maart 2014 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.09.2013 werd ingediend door:

Naam: A.N.A.

Voornamen: M.S.

Nationaliteit: Egypte

Geboortedatum: 01.06.1989

Geboorteplaats: Gharbia

Identificatienummer in het Rijksregister: 89.06.01 585-35

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: De Marbaixstraat 39, 2060 ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. '

Als bewijs van de bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- loonfiches voor augustus 2013 op naam van mevr. V.D.M. P. en dhr. E. J., ouders van de referentiepersoon*
- verklaring op eer dd. 28.09.2013 door mevr. V.D.DM. P. en dhr. E.J., ouders van de referentiepersoon: gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.*

Er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

De Belgische onderdaan zelf brengt geen documenten aan omtrent haar inkomen. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

2.2. Verzoeker licht zijn eerste middel als volgt toe: *"Schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook een schending van de zorgvuldigheidsverplichting. De bestreden beslissing stelt het volgende: "Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'"*

Als bewijs van de bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- loonfiches voor augustus 2013 op naam van mevr. V.D.M. P. en dhr. E. J., ouders van de referentiepersoon
- verklaring op eer dd. 28.09.2013 door mevr. V.D.M. P. en dhr. E. J., ouders van de referentiepersoon: *gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.*

Er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. De Belgische onderdaan brengt zelf geen documenten aan omtrent haar inkomen. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging." Deze motivering kan geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratieve bevoegdheid onderworpen is. De opgelegde motieven kunnen de bestreden beslissing immers niet schragen, en verzoeker kan niet akkoord gaan met de opgegeven motivering.

Verwerende partij veegt de verklaring op eer van 28 september 2013 van de ouders van verzoekers' partner immers al te vlot van tafel. In tegenstelling tot hetgeen verwerende partij poneert, kan deze verklaring immers wel op zijn feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden. De verklaring vermeldt immers de contactgegevens van de ouders van verzoekers' partner, waardoor deze op eenvoudige wijze gecontacteerd kunnen worden om hun verklaring te bevestigen. Het loutere feit dat de verklaring van derden verklaringen op eer betreffen, doet geen afbreuk aan de bewijswaarde. Verwerende partij had de plicht om de nodige onderzoeksdaten te treffen vooraleer dit bewijsstuk af te wijzen, hetgeen ze echter compleet naliet te doen. Deze werkwijze valt dan ook uiterst onzorgvuldig te noemen. Voorts beschikt de partner van verzoekende partij wel degelijk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De ouders van de partner van verzoekende partij stellen immers expliciet dat ze hun dochter en verzoeker financieel wensen te onderhouden totdat hun studies beëindigd zijn. Daarnaast werden ook de loonfiches van de ouders van verzoekers' partner voorgelegd, waaruit blijkt dat deze zelf over voldoende inkomsten beschikken om hun financieel engagement ten opzichte van hun dochter na te leven. Deze verklaring van de ouders, in combinatie met de loonfiches, toont aan dat verzoekers' partner wel degelijk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Verzoeker motiveert op geen enkel moment waarom deze onderhoudsbijdrage niet zou voldoen aan de vereisten van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verschaftte bijgevolg voldoende bewijzen, waaruit blijkt dat hij wel degelijk aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voldoet.

Zoals hiervoor werd aangetoond, kan de motivering in de bestreden beslissing deze beslissing niet schragen. Daarnaast schond verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht doordat zulke voorbarige conclusies werden getrokken, zonder rekening te houden met de voorgelegde bewijzen. Verwerende partij stelde dat de verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden. Dit is echter niet het geval: de verklaringen bevatten de identiteitsgegevens van de personen die ze hebben afgelegd, waardoor verwerende partij gemakkelijk contact had kunnen opnemen met de getuigen om de verklaringen te verifiëren. Verwerende partij liet dit echter na, en wees de aanvraag van verzoeker af

zonder de moeite te nemen om een degelijk onderzoek te voeren. Dit kan men bezwaarlijk zorgvuldig noemen. Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.3. Verzoeker betoogt samenvattend dat de verklaring op eer opgesteld door de ouders van zijn echtgenote al te vlot van tafel wordt geveegd. Volgens hem had het bestuur de plicht de verklaring op eer te onderzoeken. Daar de ouders van zijn echtgenote expliciet aangeven haar financieel te steunen, zou zij wel degelijk over stabiele bestaansmiddelen beschikken. Daar de verklaringen de identiteitsgegevens van de personen die ze hebben afgelegd bevat, had het bestuur de inhoud kunnen en moeten verifiëren volgens verzoeker.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker op 30 september 2013 een aanvraag voor een verblijfskaart in functie van een familielid van een burger van de Unie indiende (bijlage 19ter), als echtgenoot van mevrouw F.E., van Belgische nationaliteit. Verzoeker legde een verklaring wettelijke samenwoning voor. Hij legde eveneens de volgende documenten voor:

- Loonbon Acerta op naam van D.M.P. (moeder referentiepersoon) augustus 2013, loonafrekening augustus 2013 op naam van E.J.,
- Ongedateerde foto's,
- Verklaring nonkel en peter van F.
- Verklaring J.E. en P.V.D.M. (ouders van referentiepersoon) waarin zij stellen dat ze verzoeker en hun dochter financieel blijven steunen
- Verklaring wettelijke samenwoning.

Verzoeker werd tevens door het bestuur verzocht om binnen de drie maanden de volgende documenten over te leggen:

- Bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie
- Geregistreerd huurcontract of eigendomsakte.

2.5. Uit een lezing van de bestreden beslissing van 21 maart 2014 blijkt dat op afdoende wijze voor elk overgemaakt stuk, met inbegrip van de neergelegde verklaring van de ouders van de referentiepersoon, zijnde verzoekers echtgenote, verduidelijkt werd waarom het niet kan worden aanvaard als bewijs van de bestaansmiddelen.

2.6. Door opnieuw te wijzen op de verklaring die hij heeft neergelegd en het feit dat in de verklaring de identiteitsgegevens werden vermeld van de persoon die de verklaring heeft opgesteld, toont verzoeker niet aan dat het bestuur niet afdoende zou gemotiveerd hebben waarom deze verklaring niet in overweging kan worden genomen, laat staan dat de beoordeling ervan door het bestuur, namelijk *"gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon"*, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn of zou getuigen van een manifeste beoordelingsfout.

2.7. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, komt het aan hem zelf toe om de bewijzen van voldoende bestaansmiddelen aan te brengen en bestaat er geen verplichting in hoofde van het bestuur om zelf een onderzoek te voeren naar documenten die niet voorliggen. Het is verzoeker zelf die immers de aanvraag bij het bestuur heeft geïnitieerd, zodoende mag van verzoeker ook verwacht worden dat hij alle elementen en stukken bijbrengt die nodig zijn om de aanvraag te kunnen beoordelen. De bewijslast rust bij verzoeker.

2.8. Het is niet kennelijk onredelijk dat het bestuur oordeelt dat *'een verklaring op eer'* onvoldoende bewijs levert van de bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Zowel de vreemdelingenwet als het recht in het algemeen verlangen immers bewijsstukken die een bepaalde zekerheid verschaffen en die op die manier dan ook voldoen aan de wettelijke voorwaarden. Vanuit het oogpunt van het bestuur is het niet kennelijk onredelijk om de verklaringen van de schoonouders van verzoeker als loutere beweringen te zien.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.9. In een tweede middel werpt verzoeker een schending op van artikel 8 van het EVRM.

2.10. Verzoeker licht zijn tweede middel als volgt toe: *"Schending van artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM bepaalt dat: "7. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn*

woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. " Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, familie- en gezinsleven. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21). Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. In casu leeft verzoeker wettelijk samen met zijn partner, mevrouw F.E., die over de Belgische nationaliteit beschikt.

Aan het bestaan van een gezinsleven, of aan de hechtheid hiervan kan niet getwijfeld worden. Verzoeker heeft al lange tijd een relatie met mevrouw F.E. en woont effectief samen met haar. Verwerende partij was op de hoogte van dit gezinsleven. Op 30 september 2013 diende verzoeker immers een aanvraag tot gezinshereniging met zijn partner in, waarmee hij wettelijk samenwoont in De Marbaixstraat 39 te 2060 Antwerpen. Nu vaststaat dat er wel degelijk sprake is van een gezinsleven, en verwerende partij op de hoogte was van dit gezinsleven, moet er gekeken worden of er sprake is van een inmenging in dit gezinsleven. In casu betreft het een eerste maal dat toelating tot verblijf wordt verzocht, en dient er bijgevolg geen toetsing te gebeuren aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er wel volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en ontwikkelen. Dit gebeurt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er sprake van een schending van artikel 8 EVRM. Het EHRM heeft er reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM in dit geval wel positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke, verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM Bijgevolg moet voldaan zijn aan het legaliteitscriterium en aan de fair balance-toets. In casu blijkt uit niets dat verwerende partij een evenredigheidstoets in overeenstemming met artikel 8 EVRM zou gevoerd hebben. Artikel 13 EVRM (het recht op een effectief rechtsmiddel) vereist dat het om een reële proportionaliteitstoets gaat, en niet om een louter formalisme (EHRM, Razat. Bulgarije, nr. 31465/08, 11 februari 2010.).

Er wordt in de beslissing helemaal niets vermeld over het gezinsleven dat verzoeker heeft met zijn partner. Dit toont aan dat verwerende partij, die op de hoogte was van verzoekers' gezinsleven met zijn partner, er klaarblijkelijk totaal geen rekening mee heeft gehouden. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij totaal geen rekening hield met verzoekers' gezinsleven met zijn partner, die legaal in België verblijft en hier haar studies nog dient af te ronden. Het onderzoek van verwerende partij gebeurde dan ook uiterst onzorgvuldig.. Zij schendt hierdoor duidelijk de zorgvuldigheidsplicht en artikel 8 EVRM. Verwerende partij had rekening moeten houden met het gezinsleven van verzoeker met zijn wettelijke partner. Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.11. Verzoeker betoogt samenvattend dat aan het bestaan van zijn gezinsleven en relatie met mevrouw E. niet getwijfeld kan worden. Verzoeker verwijt het bestuur niets vermeld te hebben over het gezinsleven dat hij heeft. Het onderzoek naar artikel 8 EVRM zou uiterst onzorgvuldig gebeurd zijn.

2.12. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.13. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.14. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.15. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari

1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.16. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.17. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.18. Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift dat hij een gezinsleven heeft met zijn Belgische partner F.E. met wie hij wettelijk samenwoont onder hetzelfde dak. Verzoeker stelt dat het bestuur van dit gezinsleven op de hoogte is gelet op zijn aanvraag die hij indiende op 30 september 2013.

2.19. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

Gelet op de wettelijke samenwoning van verzoeker met zijn Belgische partner op eenzelfde adres kan worden aangenomen dat er inderdaad sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoeker.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

2.20. Betreffende de positieve verplichting

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.21. Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden deed op 30 september 2013. Ongeveer een half jaar later, na het doorlopen van de administratieve procedure van de aanvraag, volgt dan op 21 maart 2014 de eindbeslissing dewelke hier de bestreden uitmaakt. Het is dus zeker niet onredelijk te stellen dat verzoeker en zijn partner nog niet lang een aantoonbaar gezinsleven hebben in het Rijk.

2.22. Verzoeker voert geen hinderpalen of elementen aan die aantonen dat hij zijn gezinsleven, al dan niet tijdelijk, elders zou kunnen beleven. Minstens totdat hij zich volgens de wettelijke voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet in regel heeft gesteld. Verzoeker voert evenmin een betoog dat er op duidt dat hij zijn gezinsleven niet in zijn land van herkomst kan onderhouden samen met zijn Belgische partner die vrij kan reizen van en naar verzoekers land van herkomst. Wederom, dit vermag

slechts nodig te zijn tot verzoeker een gelijkaardige aanvraag indient die wel aan de wettelijke voorwaarden voldoet.

2.23. Verzoeker dient in zijn aanvraag te voldoen aan de wettelijke voorwaarden. Een 'belofte op eer' heeft dan ook onmiskenbaar niet dezelfde juridische bewijskracht als een document tot tenlasteneming dat volgens de geijkte formaliteiten opgesteld werd en gestaafd werd met bewijskrachtige overtuigingsstukken.

2.24. De Raad vermag zich evenwel niet in de plaats te stellen van het bestuur en kan dan ook geen herbeoordeling van de aanvraag maken. De Raad kan slechts de onwettigheid en de kennelijke onredelijkheid van de bestreden beslissing sanctioneren. Verzoekers schoonouders kunnen dan wel in werkelijkheid menen garant te zullen staan, dit dient op behoorlijke en wettige wijze bewezen te worden ten opzichte van het bestuur, dit is in casu evenwel niet gebeurd.

2.25. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

2.26. Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.27. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.28. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er hinderpalen zijn om het gezinsleven elders voort te zetten. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

2.29. Evenmin kan uit artikel 8 EVRM een formele motiveringsplicht worden afgeleid, waardoor verwerende partij geenszins verplicht is om artikel 8 EVRM te vermelden in de bestreden beslissing. Verzoeker toont alleszins niet aan dat de beslissing genomen werd in strijd met artikel 8 EVRM.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC